

Μόνη λύση η φυγή(ο καταραμένος έρωτας)

Αλίκη Ροντογιάννη

Αφιερωμένο σε όσους αγάπησαν

Βασικοί ήρωες του βιβλίου

Αγνή

Μάρθα

Νανά

Άγγελος

Κάτω Περασιά, Σπάρτη 1964

- Τι έκανες, μωρή βρώμα;

Τα ροδισμένα χέρια της Μάρθας βρήκαν την Αγνή στο πρόσωπο.

Το κορίτσι κρατούσε μια μικρή, ελαφριά κανάτα , με λίγο κρύο νερό από τη στέρνα, για λούσιμο, το πήλινο σκεύος ξέφυγε από τα αγκαλιά της και έσκασε στο πάτωμα με φόρα.

Το γαλάζιο μεσοφόρι της μούσκεψε και μπροστά στα παντολφάκια της υπήρχαν πολλά, μικρά, μικρά κομμάτια από την σπασμένη στάμνα, σκορπισμένα σε πολλά, πολλά παράξενα σχέδια.

- Θεία, γιατί το έκανες αυτό; Φώναξε η μικρή, η Μάρθα ήταν πάντα ψυχρή μαζί της, το ξερό της όμως δεν το είχε απλώσει πάνω της, όσο και αν τηνε μάλωνε, όσο αυστηροί και σκληροί να ήταν.

- Θειάφι παλιοθήλυκο, που θα με πεις και θεία σου! Φώναζε η ηλικιωμένη γυναίκα.

-Τρελάθηκες;

Η γριά της έδωσε μια γροθιά, που προορίζονταν για σφαλιάρα, με σφιγμένα δάχτυλα και τουρλωμένο το μεγάλο κόσμημα, σε τετράγωνο σχήμα, που φορούσε στον παράμεσο.

Τη χτύπησε πιο δυνατά από όσο θα ήθελε, ήταν όμως πολύ θυμωμένη, για να σκεφτεί οτιδήποτε άλλο.

Η μικρή τινάχτηκε απότομα προς τα πίσω.

Η μύτη της "άνοιξε" τα ροδαλά της χείλη της κοκκίνησαν και άρχισαν να στάζουν μικρές, μικρές λωρίδες από αίμα.

Έπεσε κάτω.

-Γιατί; Τσίριξε

-Τι γιατί, παλιοκόριτσο; Μόλις έφυγε ο γιατρός, που έφερα, κακό χρόνο και ριζικό να έχεις, να δεις γιατί λιποθυμάς.. Και ξέρεις τι είπε;

Η Αγνούλα βούρκωσε.

Κοίταξε από την άλλη.

Ήξερε, πολύ καλά...

Σκούπισε, τα αίματα με την πετσέτα που της πέταξε η Μάρθα.

Δε μιλούσε

Η άλλη, αγρίεψε ακόμη πιο πολύ.

-Σου κόπηκε η φωνή, ε; Πόρνη, που πήγες και γκαστρώθηκες αστεφάνωτη!

Την έπιασε από το μπράτσο.

Η κοπέλα προσπάθησε να ελευθερωθεί, δε τα κατάφερε.

Η Μάρθα είχε μεγάλη δύναμη, παρά τα χρόνια της.

Την έφερε κοντά της με το ανοιχτόχρωμο βλέμμα της να θυμίζει κοίταγμα μαινόμενης ύαινάς και το σατανικό μικρό γελάκι της, ακόμη περισσότερο.

-Ποιος είναι; Πες μου, πριν σε κάνω κομματάκια! Τι είναι ελόγου του; Αλήτης; τεντιμπόης; Λέγε, άχρηστη; Πόσοι είναι, λέγε; Πόσο μας εξευτέλισες; Τα έμαθα όλα, πορνίδιο!

-Τι είναι αυτά που λες; Έναν άνδρα γνώρισα...

-Σε πίστεψα τώρα! Τα ξέρω όλα...

Και πριν προλάβει να απαντήσει η κοπέλα, την ταρακούνησε δυνατά.

-Μη παίζεις μ τα νεύρα μου άλλο! Ποιος σε γκάστρωσε:

-Ο Άγγελος, ο γιος του γιατρού...

-Μπα, πανάθεμα σε... Που πήγες και έριξες το βλέμμα σου, σκουπιδαριό, αυτοί είναι αρχόντοι! Δε βλέπεις ποιοι τους κάνουν παρέα τα καλοκαίρια; Πρωτευουσιάνους, γραμματισμένους, πλούσιους... Και οι γυναίκες που έχουν μαζί, κοκέτες, φιγουρίνια... Είτε η Μάρθα με κακία.

-Εμένα με αγάπησε.

Η ηλικιωμένη γυναίκα έσκασε σε γέλια, υστερικά, απόκοσμα γέλια.

-Δεν τους ξέρεις αυτούς, ελαφρόμυαλη! Να παίξουν θέλουν!

-Όπως και να 'χει...Να ξέρεις το παιδί, θα το κρατήσω! Θα το μεγαλώσω, ακόμη και μόνη μου, αν χρειαστεί.

-Τι είπες; Που, στο χωριό; Θα μας κρεμάσουν τα κουδούνια! Είπε έξαλλη η Μάρθα

-Ότι και να πεις, εγω γνώμη δεν αλλάζω.

-Τρελή! Παλαβομένη!

Τη χτυπούσε και την έφτυνε και της τραβούσε την κοτσίδα με τόση δύναμη που παραλίγο να της την ξεριζώσει.

-Ανόητη, ηλίθια...

-Άσε με ... Είπε αδύναμα η κοπέλα.

Προσπαθούσε να καλυφτεί.

Η γριά την έβρισε.

- Μη με χτυπήσεις στη κοιλιά. Ούρλιαξε η μικρούλα.

- Ναι, παλιοπαστρικια, το μπάσταρδο σου θα σκεφτώ. Είπε η Μάρθα με όλη της την κακία.

Πετάξω χάμω ένα μεγάλο, άδειο από λουλούδια βάζο, που έσπασε με κρότο.

Κλώτσησε τα κομμάτια του.

Η Μάρθα κοίταξε τη μικρή με μανία.

Ποτέ δεν αγάπησε την ανιψιά της, δεν την συμπαθούσε καν.

Όταν έφερε την Αγνούλα στο χωριό ο αδερφός της που θα ξέφευγε μετανάστης, δεκατεσσάρων χρονών κοπέλα, αυτή κάκισσε, ας είχε το τρόπο της, ας μην της έλειπε τίποτα μιας και ο μακαρίτης ο άνδρας της άφησε γερό κομπόδεμα, η Μάρθα κλαίγονταν για εκείνο το πιάτο παραπάνω.

Κατάπие την πίκρα της όμως, επειδή το χρήμα που έστελναν οι δικοί της, που δούλευαν σαν σκυλιά στη Γερμανία, ήταν γλυκό.

Τα μάζευε, δραχμή, δραχμή, για να συνεχίσει τη μεγάλη ζωή, στην οποία είχε μάθει.

Αλλά τη μικρή, δεν ήθελε να τη αισθάνεται κοντά της.

Ξωτικό την ανέβαζε, αλαφροϊσκιωτη την κατέβαζε, που έτρεχε όλο στο βουνό να μαζεύει μοσχολούλουδα και να χαζεύει τα σύννεφα και τα σύννεφα και τα σχήματα που αλλάζανε, αυτά ήταν, έλεγε, για τα παιδάκια, όχι για κοτζάμ κοπέλες.

Δεν είχε πάρει από το σόι τους, μουρμούριζε κάθε τόσο.

Αυτοί ήταν αεράτοι φάρα, παρά την ταπεινοί τους καταγωγή, γαλανοί ή πρασινομάτες, ξανθοί και ανοιχτόχρωμη, με λεπτά χαρακτηριστικά.

Ετούτη είχε πάρει από τη σπορά των Δρακακέων, σκουρόχρωμη όπως η μάνα της και με μεγάλα, έντονα χαρακτηριστικά όπως η γιαγιά της, δυο γυναίκες τις οποίες η Μαρθα δε συμπαθούσε.

Ένωθε επίσης, πως η μικρή, δεν την συμπαθούσε και πως όλη αυτή η αθωότητα ήτανε ψέμα.

Ότι έκρυβε πολλά...

Με αυτές τις σκέψεις άρπαξε την Αγνούλα.

-Πάντα το ήξερα... Φάντασμα... Ξωθιά... Μάγισσα...

Την έσπρωξε.

Η κόρη της στάθηκε στο πορτάκι, δεν έκανε καμία κίνηση να την σταματήσει.

Κλείδωσε με το σύρτη αφού πρώτα κοίταξε έξω από το κλεισμένο τζάμι του λεκιασμένου από σκόνη παραθύρου της αποθήκης.

Γύρισε, πιο ψυχρή κι από ένα κομμάτι μάρμαρο.

Την έλεγαν Νανά.

Ήταν ψηλή και αδύνατη, με ανοιχτόξανθα ίσια μαλλιά, πράσινογαλανα ματιά, όμορφη σαν ψεύτικη, αλλά είχε την ίδια σκληρή έκφραση με την μάνα της.

Φορούμε λουλουδένιο φουστάνι, μοβ ζώνη, καπέλο και μαύρα παπούτσια και λιλά εσάρπα.

Έβαλε το πανωφόρι της και προχώρησε.

- Πιο σιγά... Θα σε ακούσουν οι γείτονες. Μην γίνουμε βούκινο για τα χαΐρια της ανεπρόκοπης! Είπε
Κοίταξε την δακρυσμένη Αγνή.

- Ναι, κλάψε τώρα να σε λυπηθούμε. Ας το σκεφτόσουν πριν κάνεις τις πομπές σου.

- Δεν είναι ντροπή η αγάπη.

Η Νανα την κοίταξε με βλέμμα θανατερό.

Δεν μίλησε, μόνο χαμογέλασε κακιασμένα.

Η Μάρθα έκανε ενα βήμα.

- Ποια αγάπη, Ανόητη; Τι βρήκε αγαπήσει από σένα ο πρώτος του χωριού; Αφού θες να το μάθεις, μάθετε το... Σε γλέντησε, όπως θα γλεντούσε με την τελευταία πόρνη και έφυγε.

- Ψέματα!

Τράβηξε την Αγνή από το μπράτσο.

- Πάνε ρωτά όπου θες. Μπάρκαρε και μην τον είδατε... Και έμεινες τώρα εσύ, με ενα μπασταρδι
μεσα σου, να μην ξέρουμε τι να το κάνουμε, παλιογυναικο! Της φώναξε με θυμό.

Έψαξε στα τυφλά τα σπύρτα.

Άναψε τσιγάρο, βρίζοντας θεούς και δαίμονες.

Φύσηξε νευρικά το καπνό.

- Θα το ρίξεις, κατάλαβες; Δε χωράνε αυτά στα μέρη μας! Θα σου φέρω το μαύροβοτανο! Και δεν
ακούω λέξη! Μουρμουρισε εντελώς αψυχα.

Η Αγνή σηκώθηκε.

Πιάστηκε από ένα παλιό, βαρύ έπιπλο.

Ανάσανε βαθιά.

- Ποτέ... Είναι αμαρτία. Είπε σταθερά.

Δύο παγωμένα δάχτυλα, Την έπιασαν απότομα.

- Αμαρτία είναι που πήγες και " χαλάστηκες" αστεφάνωτη! Και ποιος ξέρει με πόσους έχει πάει
ακόμη!

Η Μάρθα έριξε μια ματιά σκέτο φαρμάκι.

- Αν δεν άνοιγες τα ποδάρια στον καθένα, δε θα είχαμε μπλέξει έτσι...

Η Αγνή χαμήλωσε τα μάτια.

- Μου είπε πως με λάτρευε.

- Οι άνδρες για να κάνουν την δουλειά, τους λένε πολλά. Τα σωστά κορίτσια κρατάνε την θέση τους
όμως... Για αυτό, Αγνή, που μόνο Αγνή, δεν αποδείχτηκες, διάλεξε θα πιείς το βοτανο, διαφορετικά
θα σε παντρευτείς τον Μανώλη, του Μπακου, που δεν τον ήθελες, όταν σε ζήτησε, Γκιώσα...

- Αυτός είναι μεγαλύτερος από τον πατέρα μου...

- Μπα, δε σου αρέσει και κόλας; Ποιος θα σε πάρει, μωρή, πατσαβούρα; Όμορφη δεν είσαι, προίκα δεν έχεις! Ποιος θα σε ζητήσει, νομίζεις; Αμόρφωτη, φτωχή, ατιμασμένη.

Την άρπαξε και την έσυρε μέχρι την παράγκα στο κήπο, έσπρωξε το κορίτσι μέσα και αφουμαντάλωσε δυο φορές κ έφυγε.

Το κορίτσι, έπεσε σε ενα αυτοσχέδιο κρεβάτι.

Λιποθύμησε...

Ξύπνησε δυο ώρες μετα, όταν το άνοιξε πορτάκι και φάνηκε η Μάρθα, τρομαχτική, σαν μαύρο αγριοσκυλο αυτήν κόλαση.

Η Αγνη τινάχτηκε, τυλιγμένη στην σχεδόν σάπια από τα χρόνια, κατακόκκινη κουβέρτα με τις οριζόντιες γραμμές.

Στο αποθήκη που την κρατούσε η θεία για να της "βάλει μυαλό" έκανε πολύ κρύο και οι σταγόνες που περνούσαν από τον φαγωμένο τοίχο την έκαναν να ανατριχιάζει.

Έξω, γάβγιζε αγριεμένο το τσοπανοσκυλο του διπλανού και ο αέρας ούρλιαζε τρομακτικά, σαν εκδικητικό φάντασμα κάποιου αστικού μύθου.

Η κοπέλα ξεροκατάπιε.

Σηκώθηκε.

- Τι θέλεις;

Η γρια δεν της απάντησε, μονο την κοίταζε λυσσασμένα.

Την έσπρωξε για άλλη μια φορά.

Η Αγνη σκονταψε.

Όπως έπεσε, είδε σε ένα παλιό καθρέπτη τη μορφή της.

Δεν ήταν πάνω από δεκαεννιά, ελαφρώς γεματούλα, με σκούρο δέρμα και σκούρα καστανά ματια, καφετια μαλλιά μέχρι τούς ώμους, κοντούλα και ντελικάτη.

Είχε τριγωνικό σχήμα κεφαλιού και πλατύ μέτωπο.

Καλοβαλμένη, εμφανίσιμη, όχι υπερβολικά ωραία, όπως η Νανά, αλλά πιο χαριτωμένη, ζεστή και γλυκιά.

Άγγιξε το μουτράκι της.

Προσπάθησε να βάλει σε τάξη τις σκέψεις της.

Πονούσε μέσα τής, για την προδοσία του Άγγελου.

Φοβότανε, για το αύριο.

Η Μάρθα μπήκε φουριόζα στην αποθήκη, το επόμενο πρωί.

Ακούμπησε στο τραπεζάκι μια αλλαξιά από την ντουλάπα, ένα σκουρόχρωμο, λεπτό φόρεμα, που δεν μπορούσε να την ζεστάνει, μέσα στο παγωμένο δωματιάκι, που έμπαζε κρύο από παντού.

Άφησε την κούπα με το γάλα, όλο νεύρα, και έσπρωξε το κεραμικό πιάτο με το μπαγιάτικο ψωμακι και το λιγοστό φαγητό, φασολάκια λαδερά από χθες, μπρος στα πόδια της, λες και ήταν σκυλί.

- Φαε μωρη οστρακιά, φάε μωρη πανούκλα..

Η Αγνη σηκώθηκε με δυσκολία.

- Πόσο θα κρατήσει αυτό; Μουρμούρισε

- Όσο πρέπει, για να βάλεις μυαλό.

- Μέχρι να σκοτώσω το παιδί μου, ή να παντρευτώ τον γέρο, εννοείς;

- Έχεις άλλη επιλογή, συφοριασμένη;

- Κάτι θα σκεφτώ. κάτι θα κάνω.

Το μούτρο της Μάρθας πήρε μια σκοτεινή έκφραση.

- Φυσικά... Η Καιτούλα της Ελπίδας " ερωτεύτηκε", σαν εσένα. Κάποιον καλύτερο της. Πλουσιόπαιδ. Και αυτός έκανε καλά και την " πήρε" στα χωράφια, όπου δούλευε για τους δικούς της, της φύτεψε ένα μωρό και μετά έγινε λαγός. Γνώρισε μια κοπέλα του κύκλου και της έστειλε στην παλιά του φιλενάδα και πρόσκληση για το γάμο, όπως σε όλο το χωριό. Η Καιτούλα, που ήταν τότες τεσσάρων μηνών έγκυος, αυτοκτόνησε.

Μετά η έκφραση της έγινε κάπως πρόστυχη.

-Η άλλη, πριν κάνα δυο χρόνια πίσω...Η Μάρω του Φώτη, σαν και εσένα και αυτήν... " Αγάπησε" και της έμεινε η "αγάπη" και ενα εξώγαμο! Και μετα κανείς δεν την ήθελε. Όλοι την εκαμαν πέρα. Συγγενείς, φίλους δεν είχε πια. Οι άνδρες την πλησιάζανε τάχατις την καταλάβαιναν, την λυπόντουσαν για όσα πέρασε, την γλεντούσαν και αυτοί, μόλις έπεφτε με τα ωραία, μεγάλα λόγια, ύστερα την παρατούσαν και αυτοί, σε πέντε, έξι μήνες. Ξέρεις που κατέληξε η " ερωτευμένη"; Σε μπορντέλο...

- Πάψε! Ούρλιαξε η Αγνή και έκλεισε τα αυτιά της τραγικά.

- Μη μου υψώνεις εμένα την φωνή, γιατί θα σε σκοτώσω, κατάλαβες;

-Ότι θέλω θα λέω! Βαρέθηκα πια!

Η Μάρθα σήκωσε την γροθιά της μαλλιά σταμάτησε.

Δεν ήθελε να της χαλάσει το πρόσωπο.

Οχι εκεινη την ημέρα...

Την κοίταξε.

- Άκου, τελευταία φορά. Το απόγευμα θα έρθει ο γαμπρός να μιλήσουμε...

Αν δε θες να γίνεις και εσυ καμπαρετζού στην Αθήνα ή να πέσεις στο ποτάμι... Θα κάμεις ότι σου πω...

Η Αγνή χαμήλωσε το κεφάλι.

- Εντάξει... Είπε με νεκρή φωνή.

Άλλα στο μυαλό της ετοιμάζε ένα σχέδιο...

Η Αγνή πλύθηκε στην πλαστική λεκάνη, ρίχνοντας ζεστό νεράκι με μια μικρή κατσαρόλα.

το πράσινο σαπούνι αγκάλιασε το τροφαντό της σώμα και για λίγο ξέχασε που βρίσκονταν.

Λούστηκε με αργές κινήσεις.

Αγκαλιάστηκε με την πετσέτα.

Ντύθηκε πρόχειρα και περπάτησε ως την καμάρα που μοιράζονταν με την Νανά, η οποία άκουγε ένα δίσκο, με ξένη μουσική, στο πικάπ, που τους το είχε χάρισε μια συγγενής, πριν χρόνια.

Στο κρεβάτι, απλωμένο το καλό φουστάνι της Αγνής, καινούριο, για την περίπτωση.

Ήταν μοβ σκούρο, με ζωνίτσα δεμένη που δένει σε φιόγκο, φαρδύ να κρύψει την κοιλίτσα της, που είχε αρχίσει να φουσκώνει ελαφρά, σαν μια πολύ μικρή μπαλίτσα.

Αν και η Αγνή ήταν πάντα τρουμπουλή, με καμπύλες, με έντονα μαγουλάκια και κάπως γεμάτα μπράτσα, είχε σχεδόν επίπεδη κοιλιά, και σχεδόν καθόλου περιφέρεια.

Αυτό σύντομα θα άλλαζε.

Η Αγνή μάζεψε το ρούχο.

Ντύθηκε.

Το χρώμα ταίριαζε με το τσιγάνικο δέρμα της, η δαντέλα σε μικρό κόψιμο βε της χάριζε ένα ωραίο, διακριτικό μπούστο, το σχέδιο ήταν όμως παλιομοδίτικο και μεγαλίστικο.

Κάθισε άκεφα κοντά στο παράθυρο, κοιτώντας προς τα μακρινά, χιονισμένα βουνά.

Η Μάρθα μπήκε στο δωμάτιο και της χαμογέλασε.

Την πλησίασε.

Πήρε την χτένα και άρχισε να χτενίζει τα μαλλάκια της.

Η Αγνή τραβήχτηκε.

Η Μάρθα την έφερε πάλι κοντά της.

- Κάτσε να σε βοηθήσω... Είπε ψευτογλυκά, πάντα όμως επιτακτικά.

Την κάθισε στην καρέκλα.

Η Νανά, της έδωσε καλλυντικά να βαφτεί, όπως παλιά, τις αποκριές.

- Δεν θέλω...

Η άλλη έσκυψε από πάνω της.

- Σε ρώτησε κανείς, Αγνούλα; Άντε τελείωνε.

Δεν ήξερε να βάφετε πολύ καλά και την έβαψε η Μάρθα.

Της γύρισε τα πελώρια, μαύρα βλέφαρα και ζωγράφησε ροζ τα χλωμά από τις πίκρες ζυγωματικά.

-Να σου τονίσω και τα φαρδιά, σκούρα σου φρύδια και τα τοξοτά σου χείλια . Κάτι πήρες και από το σόι μου! Είπε η γριά.

Η Μάρθα κρατούσε μερικά κουρελοπανα τα οποία τα τύλιξε στα μαλλάκια της Αγνής, που

Όταν στέγνωσαν, φάνηκαν μερικές περίτεχνες μπούκλες, που έκαναν το γλυκό της πρόσωπο να μοιάζει πραγματικά αγγελικό.

-Κοίτα που έγινε πολύ όμορφη, σήμερα. Είπε η Μάρθα και η Νανά ένωσε μια σουβλιά ζήλειας.

Εκείνη ήταν πάντα " η ωραία".

Βγήκε έξω με μια πρόφαση.

Στις τέσσερις και δέκα είχε έρθει ο " γαμπρός" για φαγητό.

Ήταν περασμένα τα πενήντα, άσημος, φαλακρός, με μεγάλη, καμπυλωτή μύτη μικρή και στραβή με ρουθούνια σαν γουρουνιού , μάτια μεγάλα αλλά άψυχα, καράφλα και χρυσό δόντι.

Με πονηρή έκφραση, που τον έκανε να μοιάζει με αλεπού.

Η Αγνή, απέφευγε να τον κοιτάζει, της έφερνε αναγούλα.

Η Νανά και η Μάρθα, ήταν μέσα στις περιποιήσεις...

Χαρούμενες, που πέτυχαν το σκοπό τους.

Που να ξέραν...

Η Αγνή σηκώθηκε από το τραπέζι με μια δικαιολογία, στις πέντε και είκοσι.

Η Μάρθα την τράβηξε, τάχα ανέμελα κοντά της.

- Κοίτα μην κάνεις καμία βλακεία... Είπε πολύ, πολύ σιγανά.

- Στο μέρος πάω, θεία.

- Μην αργήσεις, κακομοίρα μου!

- Καλά.

Η Νανά, τις κοίταζε πρόσχαρη και γλυκιά απέξω, μέσα της πετούσε από δαιμονική χαρά...

Είχε πέτυχει το σκοπό της.

Να δει την δυστυχία της Αγνούλας, από πρώτο χέρι.

Την φαντάστηκε να μαραζώνει, με εκείνον τον πανάσχημο εξηντάρη χήρο, με τα επτά παιδιά.

Να γίνει νοσοκόμα του, δούλα του.

Να μην χαρεί τον ερωτά, ούτε την ομορφιά, μέχρι να χάσει τα νιάτα της, σαν να μην έζησε καθόλου.

Αυτές οι μοχθηρές σκέψεις, την έκαναν να χαμογελάσει τόσο πλατιά, όσο ποτέ άλλοτε στη ζωή της.

Ακούγονταν γέλια από το κουδουνάκι...

Η Νανα και η Μαρθα συζητούσαν ζωηρά με τον γεροβοσκο που ήδη λογάριαζαν για συγγενή τους.

Αυτός, γελούσε, με ενα γέλιο τρανταχτό, σχεδόν τρομαχτικό, που ανατρίχιασε την Αγνούλα που έστριβε το κορμάκι της αργά.

Η κοπέλα αντί να βγει έξω, που βρίσκονταν η τουαλέτα, κίνησε ίσια στην καμαρούλα.

Πήρε μια μεγάλη τσάντα και παραέχωσε μέσα λιγα ρούχα και προσωπικά της αντικείμενα, αλλά και δυο, τρεις κονσέρβες, που μόλις είχε φέρει από το πατάρι.

Άνοιξε το συρτάρι του κομοδίνου.

Πήρε το καλά κρυμμένο κουτάκι, με το γραμμένο με λοξα γράμματα Α, που χρησιμοποιούσε ως κουμπιρά, μαζεύοντάς λίγα, λίγα όσα της έστελνα οι γονείς της.

Άρπαξε τα χρήματα που είχε μέσα.

Της έφταναν για εισιτήριο και για μια δυο εβδομάδες, αν έκανε οικονομία.

Άνοιξε το παράθυρο και βγήκε στην πίσω αυλή.

Χάιδεψε την κοιλίτσα της.

- Μη φοβάσαι, μικρό μου... Δεν θα σε αφήσω ποτέ... Μουρμούρισε

Ο Άγγελος είχε αρπαχτεί από την κουπαστή.

Τα γαλανά του μάτια έσκιζαν τον συννεφιασμένο ουρανό και την γκρίζα Χειμωνιάτικη θάλασσα.

Πάνω στα βράχια, ένα γλαράκι, πάλευε να κρατηθεί, ενάντια στο δυνατό αέρα.

Ο τριαντάχρονος λοστρόμος είχε μια όψη αλλιώτικη, παράταιρη, εντελώς ξένη, έλειπε εκείνο το γελαστό, νόστιμο μουτράκι, το χαμόγελο, που τον ακολουθούσε μια ζωή, στα δύσκολα, στα εύκολα.

Στη σέπη του, τα τριάντα αργύρια της προδοσίας, που του τα πέταξε στη μούρη η τσουλιτσα πολυτελείας, η Νανά, ζητώντας του το πιο πρόστυχο πράγμα του κόσμου.

Να πει στην Αγνούλα πως αν δεν ολοκλήρωναν τη σχέση τους θα την άφηνε, να την πίεζε να κάνουν έρωτα, για να του αποδείξει την αγάπη της και μετά...

Και μετά...

-Βρώμα Νανά! Φώναξε ο νέος.

Το ξανασκέφτηκε.

Μα γιατί έβριζε την Νανά, σάμπως και μόνο αυτήνε έφταιγε;

Η κοπέλα του έκανε την βρομερή "προσφορά" αλλά και αυτός ο αχρείος, την δέχτηκε...

- Άγγελε, είσαι με την Αγνή;

- Ναι.

- Πόσο καιρό;

- Δύο χρόνια, αν και δε σε αφορά.

- Κάποτε, με είχες φιλήσει, θυμάσαι;

- Τι θυμάμαι, Νανά; Πάνε έξι χρόνια.Είμασταν νιάνιαρα τότε.

- Εγώ όμως... Δεν ξέχασα.

- Μη μου το κάνεις Τώρα αυτό, Νανά. Βρήκα το δρόμο μου πια.

- Καλά, Καλά.. Άστο αυτό τώρα. Θέλω κάτι από σένα.

- Σχετικά με τι;

- Με " αυτήν"! Την Αγνούλα σου.

- Τι;

- Να την ταπεινώσεις...

- Ορίστε;

- Να την ατιμάσεις και να φύγεις.... Του είχε πει η Νανά, με μάγουλα κόκκινα από ένταση και μίσος.

- Τι λες, τρελάθηκες; Πως να κάνω τέτοια ατιμία; Είμαι ερωτευμένος με την Αγνή. Θέλω να την κάνω γυναίκα μου.

- Ποσά θες για να μην την αγαπάς; Ξέρω καλά, πως χρωστάς παντού, στα ζάρια, στα χαρτιά. Στον πρόδρομο στην Αθήνα.

Ξέρω τα πάντα για σένα...

Τρέμεις να μην το μάθει ο κύρης και πεθάνει από ντροπή.

Σου δίνω όλες μου τις οικονομίες, ολάκερη την προίκα μου για να ξεχρεώσεις.

Φτάνει να με ακούσεις....

Η Αγνουλα κουνήθηκε στο άβολο κάθισμα του τραίνου.

Βρίσκονταν στο τρένο.

Κοιτούσε από παράθυρο τα δένδρα που έπαιρνε χιλιάδες μορφές στα μάτια της φαντασία της.

Σκεπάστηκε με το πανωφόρι της.

Γρύλισε σαν νυσταγμένη γατούλα.

- Μωρούλη μου.. Σ' αγαπάω! Μονολόγησε με την ελπίδα να φωλιάζει στην ψυχούλα της.

Στο χωριό από την άλλη, η Μάρθα και η Νανά, δεν μπορούσαν να πιστέψουν τι είχε συμβεί.

- Α, την τσούχτρα, τι μας έκανες; Που καλό στη ζωή της να μην δει... Έλεγε έξαλλη η γριά.

Οι δύο γυναίκες έταξαν πεσκέσι στον Μανώλη, τον "γαμπρό", για να μη μιλήσει.

Κάθε μήνα, αυγά και κρέας και τυριά...

Στους άλλους είπαν πως η Αγνουλα έπεσε από λάθος στο

γκρεμό και χάθηκε για πάντα...

Τα κανόνισαν με τον νεκροθάφτη, τον οποίο "λάδωσαν" και αυτόν και έθαψαν άδειο φέρετρο...

Το ίδιο έγραψαν και στους γονείς της στην Γερμανία.

Αλλά και η Νανά, κρυφά, στον Άγγελο που ήταν στην Αργεντινή. Μη μετανιώσει ποτέ και γυρίσει.

Άγγελε, η Αγνή σκοτώθηκε...

Έπεσε στην χαράδρα.

Ζήσε την ζωή σου και μην την σκέφτεσαι Δεν υπάρχει πια.

Βρες κάποια άλλη να ερωτευτεί;

Και να θυμάσαι..

Εκείνο το φιλί που δώκες τότε, ποτέ μου δε το ξέχασα, ούτε θα το ξεχάσω.

Νανά

1, 5 μήνα αργότερα

Η Αγνουλα είχε συνηθίσει πια την ζωή στην μεγαλούπολη, τα φανάρια, τα αυτοκίνητα και τις μοτοσικλέτες, που γέμιζαν τους δρόμους.

Είχε βρει δουλειά σε ένα μαγειρείο, στην λάντζα.

Ήταν πια 5, 5 μηνών αλλά δεν ξεχώριζε η κοιλίτσα της, κάτω από τα πολυ φαρδιά ρούχα που φορούσε, αν και φούσκωνε με γοργούς ρυθμούς.

Έμενε σε ένα τόσο δα σπιτάκι σε μια γραφική γειτονιά, μικρό αλλά φωτεινό, με κοινόχρηστη αυλή.

Σε όλους είχε πει πως ήταν τάχα παντρεμένη με ναυτικό, που έλειπε συνέχεια, αλλά πέθανε πριν ένα μήνα και την άφησε μόνη.

Δεν ήταν απόλυτα ψέμα αυτό.

Ο Άγγελος, είχε " πεθάνει" μέσα της, μετά την εγωιστική, δειλή εξαφάνιση του.

Η Αγνουλα κοιτούσε μπροστά, είχε πια μια καινούργια ζωή να φτιάξει, στο δικό της τον φτωχικό παράδεισο.

Είχε ένα μέρος δικό της, οποίο δεν ένιωσε παρείσακτη πια, εκεί ονειρεύονταν από την αρχή.

Κάθε πρωί, την καλημέριζε η κυρία Μερόπη, μια καλοκάγαθη χήρα, που ζούσε στην καλύβα της με την δεκαεφτάχρονη κορούλα της, την Μαρία, ένα ξανθό αγγελούδι στα δεκαπέντε, με ανοιχτόχρωμα ματάκια.

Είχε και ένα γιο, τον Πάνο.

Κοντά στα τριάντα, καθηγητής σε σχολείο θηλέων με όλες τις μαθήτριες κρυφά ερωτευμένες μου του.

Του είχαν βγάλει και χαριτωμένο παρατσούκλι: **Ο Κλάρκ Γκέιμπλ της όγδοης.**

Εργάζονταν πολλές ώρες και διάβαζε ακόμη περισσότερες αλλά επισκεπτόταν συχνά την μητέρα και την αδερφούλα του, να τους δει, τους φέρνει φτηνά μα όμορφα δωράκια.

Ετσι γνώρισε και την Αγνουλα, μια μέρα, στο σπιτάκι της μάνα τους.

Ο Πάνος ήταν μελαχρινός, με αστραφτερά γαλανά μάτια.

Σοβαρός άνθρωπος, μοναχικός, φαινομενικά απόμακρος, αλλά γεμάτος συναισθήματα.

Ο νέος έδειχνε έντονο ενδιαφέρον για την Αγνουλα, από την πρώτη στιγμή.

Μάλιστα, όταν συνειδητοποίησε πως η κοπέλα δεν ήξερε γράμματα της πρότεινε πολύ ζεστά και ευγενικά, να την μάθει να γράφει και να διαβάζει.

Η Αγνή αποδείχτηκε πολύ καλή και επιμελής μαθήτρια.

Ο Πάνος φρόντιζε να της δανείζει τακτικά κλασικά βιβλία, όπως τους Άθλιους του Ουγκώ, Την Άννα Καρεννινα του Τολστόι.

Η Αγνή άρχισε να γράφει σε ένα τετράδιο τις σκέψεις της.

Όμως, ένα πρωί, ο Πάνος βρήκε τυχαία το ημερολόγιο τής, το οποίο διάβασε από περιέργεια.

Και έμαθε όλη την αλήθεια.

- Αγνούλα, περίμενε! Φώναξε ο νέος.

Την πρόλαβε στο δρόμο.

Την έπιασε από το μπράτσο.

- Άσε με, Πάνο!

- Μην με φεύγεις. Άκουσε με.

- Άφησε με... Ξέρω τι γνώμη έχεις για μένα τώρα.. Θα με θεωρείς και συ μια το δρόμου.

- Μη βάζεις τέτοια λόγια στο στόμα μου! Άσχημη γνώμη σχημάτισα, αλλά όχι για σένα, για αυτήν την στρίγγλα την θεία σου!

Την αγκάλιασε από τον ώμο.

- Είμαι περήφανος για σένα, Αγνούλα! Που δεν τους άφησες να σκοτώσουν το αγέννητο μωράκι σου, ούτε να σε πουλήσουν, σαν έπιπλο.

- Άρα, είσαι ακόμη φίλος μου;

- Όχι απλά Φίλος σου.

Ο Πάνος της χαμογέλασε.

Την τράβηξε από το χέρι.

- Σ' αγαπώ Αγνούλα.Απο την πρώτη στιγμή! Θέλω να γίνω άνδρας σου και πατέρας για το παιδί σου.

- Μη μου λες ψέματα...

- Λέω αλήθεια. Σου ορκίζομαι στην ψυχή μου, στην ανδρική μου τιμή! Είπε ο Πάνος.

Την έφερε κοντά του και την φίλησε γλυκά στο στόμα.

Και από τότε, δε χώρισαν ούτε στιγμή.

Μαζί για πάντα...

-Νανά! Τσακίσου έλα και εδώ! Ούρλιαξε αγριωπά η Μάρθα.

Η κόρη της που την άκουσε έτρεξε αμέσως, με ένα κόμπο στο στομάχι, ποτέ της δεν της φώναζε έτσι, ήταν πάντα η μεγάλης αδυναμία.

-Τι τρέχει;

-Θα σου πω εγώ τι τρέχει...

Η Μάρθα έτριψε ένα γράμμα στη μούρη της Νανάς.

-Ξέρεις τι είναι αυτό; Μου έστειλε γράμμα ο Άγγελος από την Ιταλία, από που ζει μόνιμα πια. Ξέρεις τι λέει;

Η Νανά την κοίταξε δήθεν αδιάφορα, αν και μέσα της έκαιγε.

Δεν είχε απαντήσει το γράμμα της εδώ και επτά μήνες και έγραφε στη μάνα της;

Να της μιλούσε για την "συμφωνία";

Μούδιαε..

Μπα, με τίποτα.

Δε θα τολμούσε, ήταν πολύ φοβισιάρης για κάτι τέτοιο.

Δαγκώθηκε.

Θα κλαίγονταν, για τον υποτιθέμενο θάνατο της "καλής" του;

Αυτο την πόνεσε μέσα της..

Έσφιξε μοχθηρά το μούτρο της.

-Όχι... Τι λέει; Ακόμη θα " κλαίει" για την βρομοΑγνούλα του... Επτά μήνες μετά.... Είπε με μίσος και ζήλεια.

Η Μάρθα γούρλωσε τα μάτια.

-Δεν αντέχεσαι πια... Φώναξε και της έριξε μια γερή σφαλιάρα.

Η Νανά έκανε πίσω.

-Με χτύπησες; Πως μπόρεσες; Πως τόλμησες; Ούρλιαξε με λύσσα.

Πετούσε κάτω ότι έβρισκε.

-Εγώ δεν είμαι το κλοτσοσκούφι η Αγνή για να με...

Κι άλλο χαστούκι, πολύ πιο δυνατό.

Η Μάρθα στάθηκε μπροστά της, με τις γροθιές στη μέση.

-Παλάβωσες; Ούριαζε η μικρή

-Άκουσε εδώ, κοπελιά, γιατί κόρη μου δε σε ξανά λέω... Ο Άγγελος μου είπε τι είσαι στα αλήθεια... Μου είπε πως εδώ και τρία χρόνια, αφήνεις του πλούσιους του χωριού να σου βάζουν χέρι, να ξαπλώνουν πάνω σου επί πληρωμή, λες κ είσαι κάποια παστρικά! Με αυτό το χρήμα, τον πλήρωσες να παρασύρει την Αγνη, από ζήλεια, επειδή αυτή αγαπήθηκε, επειδή αγαπούσε, επειδή φιλήθηκε, όχι απλά από τον Άγγελο, αλλά επειδή φιλήθηκε από αγάπη ενώ εσύ έδινες πια τα χείλη και σώμα σου σε όποιο να 'ναι, για το χρήμα! Την Αγνή έλεγα πόρνη αλλά την επαγγελματία την είχα μες στο σπίτι μου!

Σώπασε.

Την κοίταξε.

Η Νανά είχε παγώσει ολάκερη, προδόθηκε από την ίδια της την σιωπή και την ψυχρή λύσσα στο κοίταγμα.

Δε μπορούσε να το πιστέψει...

Την "έδωσε" ο βλάκας... Και για το κόλπο με την Αγνή και για την δεύτερη ζωή της.

Η Μάρθα ήρθε δίπλα της.

-Γιατί το έκαμες αυτό; Ξεπουλήθηκες για μερικά χαρτονομίσματα.

-Πολλά χαρτονομίσματα.. Είπε η Νανά, γεμάτη αλαζονεία και πικρό κυνισμό και χωρίς σταγόνα ντροπής.

-Μα ζούσε πλουσιοπάροχα, δε σου έφτανε;

-Όχι και πλουσιοπάροχα, απλά καλά... Εγώ όμως ήθελα πολλά ακόμη. Κάποιες γυναίκες είμαστε ξεχωριστές, γεννιόμαστε για βασίλισσες, αρχόντισσες ... Συγγνώμη που γεννήθηκα πριγκίπισσα, όχι γεννημένη για δούλα, όπως η Αγνούλα.

-Αυτή η " δούλα" έδειξε αξιοπρέπεια που εσύ η βασίλισσα και εγώ μεγάλο πιασμένη, δε θα καταλάβουμε ποτέ!

-Εσύ την έλεγες πόρν...

Η Μάρθα πετάχτηκε.

-Τότε ήμουν προκατειλημμένη και χαζή. Τώρα όμως ξέρω... Καλύτερη και από σένα και από μένα είναι.

Κοίταξε τη Νανά.

-Και για να ξέρεις...Θα του το πω, του Άγγελου ότι ζει, μη το έχει βάρος, θα ψάξω να τη βρω, αυτός δε τολμάει και καλά κανει...Δε θα τον θελει πια...Εγώ όμως το χρειαζομαι να ζητήσω συγγνώμη. Και να της πω και μπράβο, Νανά, γιατί φέρθηκε σαν παλικάρι. Τότε δεν έβλεπα, τώρα όμως βλέπω, φερθήκαμε σαν τέρατα. Και ελόγου σου και αυτός και γω... Θα γραψω την αλήθεια και στους γονείς της, που την έχουν για νεκρη, δικο σου κόπλο και αυτό και η χαζη, συμφώνησα... θα τους τα πω και θα ζητήσω συγγνώμη. Αναθεμα με..

Η νεαρή σηκώθηκε.

-Εγώ συγνώμες δε ζητάω! Για τίποτα Και κρίμα που δεν έπεσε αλήθεια από το γκρεμό, να γλυτώσουμε από δαύτη.

-Πάψε πια!

Η Μάρθα σήκωσε το μουδιασμένο κορμί της, πήγε μέσα και έφερε δυο μεγάλες βαλίτσες.

Άνοιξε την πόρτα και έβγαλε έξω τη Νανά, μεσα στη βροχή.

-Τι στα κομμάτια είναι αυτά που κάνεις;

-Φύγε, Νανά... Τέτοια κόρη, δε θέλω! Καμάρωνα για την ομορφιά σου, τώρα τη φοβάμαι, σε κατέστρεψε...

Η Μάρθα έσφιξε τα δόντια. Και ξέρεις τι κατάλαβα; Με έκανες να μισήσω τόσο την Αγνη, με επηρεάζεις πάντα... Εσύ, Νανά, εσύ. Από μικρές τη ζήλευες... Περιστό να ρωτήσω, δε με κορόιδευε στο σόι της, ούτε σαπιογρια με έλεγε πίσω από την πλάτη μου, ούτε σκιάχτρο, ούτε γριά κακιασμένη, μήτε παρακαλούσε να πεθάνω, για να μου φάει με δόλο την περιουσία, ποτέ δε με έκλεψε, και φυσικά, δεν εβαζε τα μάτια με όποιον βρει, σαν τσουλάκι, όπως μου τα ξέρναγες εσύ...

-Σωστά κατάλαβες! Ειπε σαρκαστικά η Νανά.

-Πάρε δρόμο, από δω μέσα, Νανά, τώρα! Και μη ξανάρθεις, ποτέ... Αν δεν αλλάξεις...

ΤΕΛΟΣ

